

PP: Czy są to chorowite psy?

MKP: Trudno mi coś konkretnego na ten temat powiedzieć, ponieważ moje rhodesiany nie mają problemów zdrowotnych. W literaturze wspomina się o groźnym dla rasy schorzeniu dermoid sinus (DS), a także o dysplazji stawów biodrowych i łokciowych, osteochondrodzie (OCD) oraz schorzeniach tarczycy. Słyszałam też o kilku dosyć uciążliwych przypadkach alergii. W innych krajach rutynowo bada się dysplazję i oczy, w Polsce nie ma tego obowiązku, chociaż odpowiedzialni hodowcy prześwietlają swoje psy.

PP: A skręty żołądka, tak dokuczliwe u większych ras?

MKP: Nie sądzę, aby to był problem, chociaż moim tak na wszelki wypadek przez godzinę po jedzeniu nie wolno biegać.

PP: Czy sprawiają kłopoty hodowlane?

MKP: Nie większe niż w przypadku innych ras. Myślę, że najpoważniejszym problemem hodowcy rhodesianów jest znalezienie dla szczeniąt odpowiednich domów, ludzi, którzy zapewnią im dobrą opiekę. Ale to chyba kłopot każdego odpowiedzialnego hodowcy, niezależnie od rasy, prawda?

Rozmawiała **Anna Redlicka**

DOWÓD OSOBISTY (na podstawie wzorca)

Grupa: VI FCI (psy gończe, posokowce i rasy pokrewne)

Wzrost: 63–69 cm (psy), 61–66 cm (suki)

Waga: 36,5 kg (psy), suki 32 kg (suki)

Głowa: czaszka długa, płaska, szeroka między uszami, stop wyraźny, kufa długa, głęboka i mocna

Oczy: umiarkowanie rozstawione, okrągłe, błyszczące i żywe, o inteligentnym wyrazie, ich kolor harmonizuje z umaszczeniem

Uszy: osadzone dość wysoko, średniej wielkości i dość szerokie u nasady, stopniowo zwężają się, a ich koniec jest lekko zaokrąglony, noszone są płasko przy głowie

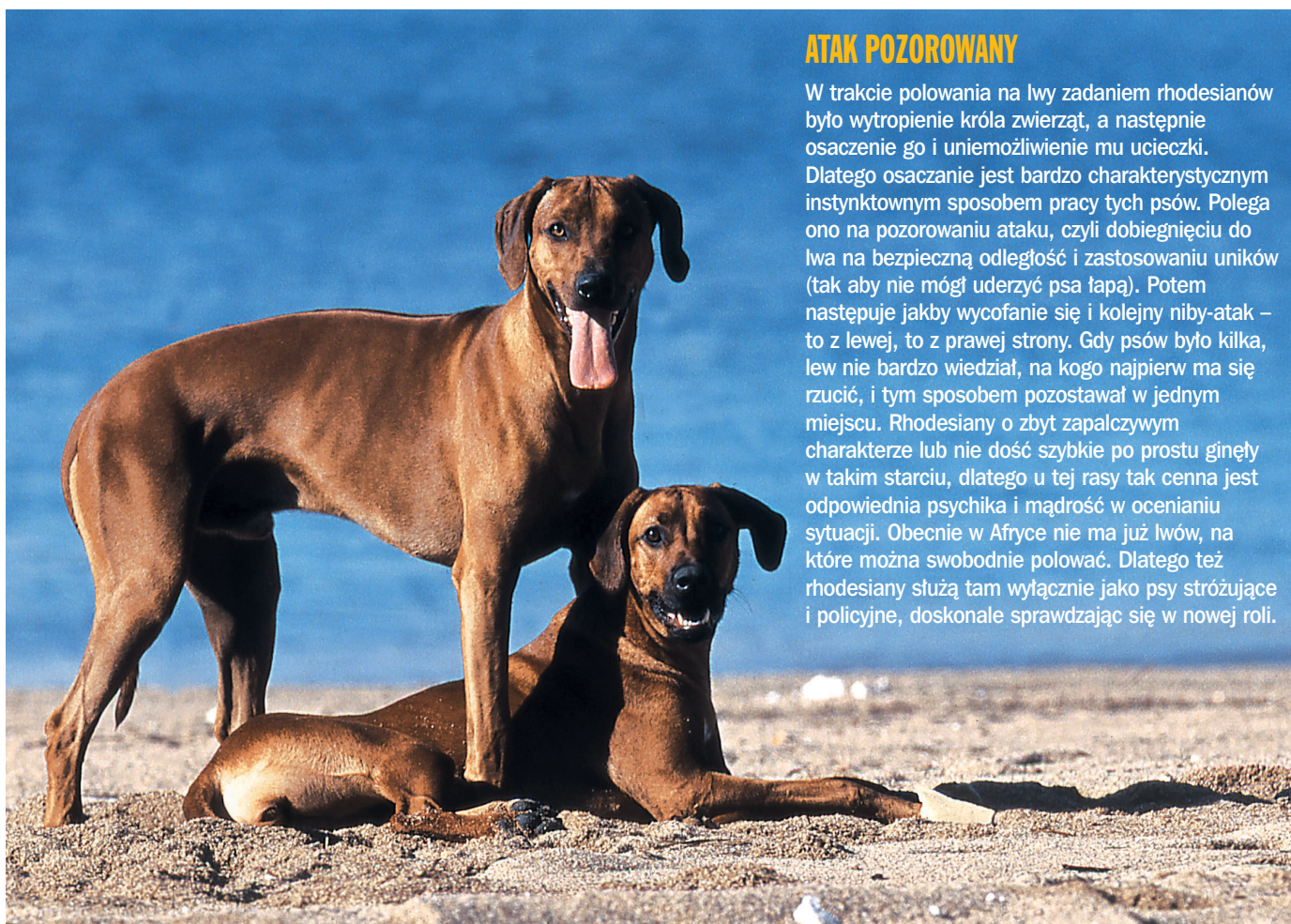
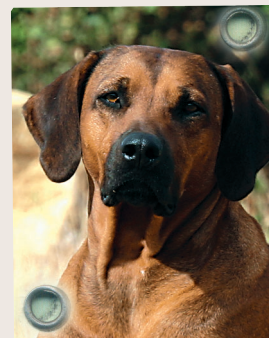
Tułów: grzbiet i lędźwie mocne, muskularne i lekko wysklepione, klatka piersiowa głęboka, wyraźne przedpiersie

Kończyny: przednie – idealnie proste, mocne, o mocnym kośćcu. Łokcie przylegają do klatki piersiowej. Widziane z profilu są szersze niż widziane z przodu. Śródrečna mocne, lekko pochyłe. Tylne – mięśnie mocne i wyraźnie zarysowane, stawy kolanowe dobrze kątowne, stawy skokowe mocne, śródstopia dość krótkie

Ogon: mocny u nasady, zwężający się ku końcowi, niegruby, średniej długości. Nie powinien być osadzony ani zbyt wysoko, ani zbyt nisko

Okrywa włosowa: krótka i gęsta, gładka, błyszcząca, nie jest ani wełnista, ani jedwabista. Charakterystyczną cechą wyróżniającą rasę jest pręga grzbietowa utworzona przez włos rosnący w tym miejscu odwrotnym kierunku

Umaszczenie: od jasnopszenicznego do czerwonołowego. Dopuszczalne są niewielkie białe znaczenia na przedpiersiu i palcach, ciemna kufa i uszy

ATAK POZOROWANY

W trakcie polowania na lwy zadaniem rhodesianów było wytopienie króla zwierząt, a następnie osaczenie go i uniemożliwienie mu ucieczki. Dlatego osaczenie jest bardzo charakterystycznym instynktownym sposobem pracy tych psów. Polega ono na pozorowaniu ataku, czyli dobiegnięciu do lwa na bezpieczną odległość i zastosowaniu uników (tak aby nie mógł uderzyć psa łapą). Potem następuje jakby wycofanie się i kolejny niby-atak – to z lewej, to z prawej strony. Gdy psów było kilka, lwy nie bardzo wiedziały, na kogo najpierw ma się rzucić, i tym sposobem pozostawał w jednym miejscu. Rhodesianie o zbyt zapalczym charakterze lub nie dość szybkie po prostu ginęły w takim starciu, dlatego u tej rasy tak cenna jest odpowiednia psychika i mądrość w ocenianiu sytuacji. Obecnie w Afryce nie ma już lwów, na które można swobodnie polować. Dlatego też rhodesianie służą tam wyłącznie jako psy stróżujące i policyjne, doskonale sprawdzając się w nowej roli.